

ואמר רבנו ז"ל בפירוש שפ"ק שיחה ושיחה שהיה משיח ומד בר עמנו יכולים להיות על ידה איש בשך ואפ"ל צדיק גמור
בעזרת
השם יתברך

טוֹעֵמִיָּה

חיים וזכו

פנינים יקרים
מלוקטים ככתבם וכלשונם
מספרי רבינו הק' ותלמידו זיע"א ותלמידיהם ותלמידי תלמידיהם
להשקות ולהחיות נפש כל חי במי הנחל גובע מוקוד חכמה

גליון שצ"ז דברים תשפ"ד
שבת הזון

טעמו ודאו כי טוב ה'
ואורך זיל גמור בספריו הק' המלאים כל טוב

כי כל שיחה שלו היא התעוררות נפלא ונורא מאד ודרך ישרה ונכונה מאד לעבודת השם יתברך לכל אחד לפי מדרגתו יקרה לו ה'אשר
(שם ה'אשר) ה'אשר ה'אשר ה'אשר ה'אשר

טוֹעֲמִיָה

פרשת השבוע

ובדבר הזה אינכם מאמינים

עֵקֶר תִּקּוּן הַגְּלוּת הוּא אֱמוּנָה

וְזֶה שְׁקוֹרִין פְּרֻשֵׁת דְּבָרִים קֹדֶם תְּשׁוּעָה בְּאֵב, כִּי כָּל פְּרֻשֵׁת דְּבָרִים מִדְּבַר מִהַדְרָךְ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כַּמְבֹאָר שֶׁם הֵיטֵב שְׁכָל תּוֹכְחָה שֶׁל מֹשֶׁה שֶׁם הוּא עַל שְׁפָגְמוֹ יִשְׂרָאֵל בְּהַדְרָךְ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל עַל שְׁלֹא הָיוּ חֲזָקִים בְּאֱמוּנָתָם כְּמוֹ שְׁמִתְחִיל שֶׁם, אֶחָד עָשׂוּר יוֹם מִחֲרַב דְּרָךְ הָרָ שְׁעִיר עַד קֹדֶשׁ בְּרִנְעָ. וְכִמוֹ שְׁפָרֵשׁ רַש"י שֶׁם, אֵינִן לָךְ דְּרָךְ קִצְרָה וְכוּ'. וְכָל כֶּף הִיָּתָה שְׁכִינָה מִתְּלַבֵּטָת בְּשִׁבְלֵכֶם לְמַהֲרָ בִּיאָתְכֶם לְאֶרֶץ וְכוּ'. וְכֵן הוֹלֵךְ בְּכָל דְּבָרֵי תּוֹכְחָתוֹ בְּכָל הַסְּדָרָא כְּלָה שְׁמוֹכִיחַ אוֹתָם עַל שְׁגָרְמוֹ עֲכוּב בְּהַדְרָךְ לְבֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל עַד שֶׁהִכְרַחוּ לְהִתְמַהֵמָה שֶׁם אַרְבָּעִים שָׁנָה, וְכָל זֶה עַל יְדֵי חֲטָא הָעֶגְלָ וְהַמְּרַגְלִים שְׁפָגְמוֹ בְּאֱמוּנָה, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב, וּבְדָבָר הַזֶּה אֵינְכֶם מְאֱמִינִם בְּה' וְכוּ'.

כִּי עֵקֶר תִּקּוּן הַדְּרָךְ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הוּא אֱמוּנָה שֶׁהִיא בְּחִינַת כַּח מַעֲשֵׂיו הַנ"ל, דְּהֵינּוּ שְׁמֵאֱמִינִים שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בְּרָא הַכֹּל, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב, בְּרֵאשִׁית בְּרָא וְכוּ' וּבְרִצּוֹנוֹ נִתְּנָה לָהֶם וּבְרִצּוֹנוֹ וְכוּ'. וְהֵם פָּגְמוּ בְּזֶה וְעַל יְדֵי זֶה גָּרְמוּ לָהֶם עֲכוּב כָּל כֶּף. וְזֶה גָּרַם לָנוּ כָּל הַחֲרָבָנוֹת חֲרַבֵּן בֵּית רֵאשׁוֹן וְשֵׁנִי, כִּי עַל יְדֵי זֶה יֵשׁ כַּח לְהַסְטָרָא אַחֲרָא לְהַתְּעוֹרֵר בְּכָל פַּעַם לְגַרֵּשׁ אֶת יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ שְׁזָה נִמְשָׁךְ עַל יְדֵי שְׂאוּמְרִים לָהֶם עֲדִין לְסִטִּים אֲתֶם שְׁכַבְשֵׁתֶם אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מֵאַחַר שִׁישְׂרָאֵל בְּעֶצְמָן פָּגְמוּ בְּאֱמוּנָה שְׁעַל יְדֵי זֶה פָּגְמוּ בְּבְחִינַת כַּח מַעֲשֵׂיו הַגִּיד לְעַמּוֹ וְכוּ' וְכוּ"ל, וְעַל כֵּן קוֹרִין זֹאת קֹדֶם תְּשׁוּעָה בְּאֵב, כִּי עַל יְדֵי זֶה עֵקֶר הַגְּלוּת וְהַחֲרַבֵּן כַּנ"ל.

פרשת השבוע

טוֹעֲמִיהַ

ויברך אתכם כאשר דבר לכם

אִיזָהוּ עֲבוּדָה שְׂפִילָב זֹו תַּפְלָה

לְכַאוֹרָה קָשָׁה, לָמָּה אָנוּ צָרִיכִין לְתַפְלָה, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יוֹדֵעַ מַחְשְׁבוֹת. אֲבָל מַחְמַת שְׁחֵדְבוֹר הוּא כְּלִי הַשֹּׁפֵעַ, שְׂבָהֶם מִקְבְּלֵי הַשֹּׁפֵעַ. כְּמוֹ שְׂכַתוֹב וַיְבָרַךְ אֶתְכֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם, חִינּוּ לְפִי הַדְּבוֹר בֶּן הַשֹּׁפֵעַ. אִם הַדְּבוֹר חִינּוּ הַכְּלִי הַשֹּׁפֵעַ הוּא בְּשִׁלְמוֹת וּבְמִלּוֹאָה, אִזִּי יְכוּלִין לְקַבֵּל בָּהֶם רַב שֹׁפֵעַ. וְהַדְּבוּרִים שֶׁל הַצְּדִיק, בְּוֹדָאֵי הוּא בְּשִׁלְמוֹת וּבְמִלּוֹאָה, לָכֵן יְכוּל לְהַמְשִׁיךְ הַשֹּׁפֵעַ לְיִשְׂרָאֵל. וְעַל יְדֵי זֶה נִקְרָא בְּחִינַת מְלֵא פִּנּוּס, לְהוֹרֹת שְׁתַּפָּה שְׁלוֹ בְּמִלּוֹאָה וּבְשִׁלְמוֹת:

ליקוטי מוהר"ן לד

מֵה שְׂכַתוֹב שֶׁם מַעֲנִין הַתַּפְלָה שֶׁהוּא כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ הַשֹּׁפֵעַ עַל יְדֵי כְּלִי הַדְּבוֹר, כְּמוֹ שְׂכַתוֹב וַיְבָרַךְ אֶתְכֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם, וְהַדְּבוּרִים שֶׁל הַצְּדִיק הֵם בְּוֹדָאֵי בְּשִׁלְמוֹת וּבְמִלּוֹאָה לָכֵן יְכוּל לְהַמְשִׁיךְ הַשֹּׁפֵעַ לְיִשְׂרָאֵל, וְעַל יְדֵי זֶה נִקְרָא בְּחִינַת מְלֵא פִּנּוּס לְהוֹרֹת שְׁתַּפָּה שְׁלוֹ בְּמִלּוֹאָה וּבְשִׁלְמוֹת. וְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ בּוֹ בְּחִינַת צְדִיק מוֹשֵׁל שֶׁהוּא בְּחִינַת מְלֵא פִּנּוּס וְכוּ'. נִמְצָא שֶׁעַקֵר הַתַּפְלָה הוּא מַחְמַת שְׂפִילָב אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ נִקְדָּה טוֹבָה שֶׁהוּא בְּחִינַת צְדִיק מוֹשֵׁל, בְּחִינַת וְעַמּוּד בְּלֵם צְדִיקִים. וְכִפִּי הַנִּקְדָּה טוֹבָה שְׁלוֹ בֶּן יְכוּל לְהַמְשִׁיךְ שֹׁפֵעַ עַל יְדֵי הַדְּבוֹר דִּיקָא בְּחִינַת הֶרְחַב פִּיךָ וְאִמְלֵאָהוּ, וְעַקֵר הַמְּשִׁלָּה בְּחִינַת צְדִיק מוֹשֵׁל הוּא לְהַאִיר וּלְהַתְעוֹרֵר הַלֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְכוּ'.

וּבְשִׁבִיל זֶה צָרִיכִין לְהַתְפַּלֵּל בְּכָל לַבּוֹ, כִּי הַתַּפְלָה הוּא עֲבוּדָה שְׂפִילָב, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל אִיזָהוּ עֲבוּדָה שְׂפִילָב זֹו תַּפְלָה, כִּי זָהוּ עַקֵר עֲבוּדַת הַתַּפְלָה לְמַחֵר וּלְזַכֵּךְ הַלֵּב מִכָּל הַחֲרָפוֹת לֵב עָרְלַת לֵב עַל יְדֵי הַדְּבוֹר שֶׁל הַתַּפְלָה שֶׁהוּא בְּחִינַת צְדִיק מוֹשֵׁל שֶׁהוּא בְּחִינַת הַנִּקְדָּה הַקְּדוּשָׁה שֶׁשֵּׁם שׁוֹרָה אֲחֵכָה הַקְּדוּשָׁה וְכוּ'. וְעַל בֶּן בְּשַׁעַת הַתַּפְלָה מִתְגַּבְּרִין בְּיֹתֵר כָּל הַבְּלָבוּלִים וְכָל מַחְשְׁבוֹת רְעוֹת שְׂפִילָב, כִּי עַקֵר הַתַּפְלָה בָּאָה בְּשִׁבִיל זֶה כְּדֵי לְבַטְּלֵם, כִּי כָּל הַמַּחְשְׁבוֹת זְרוֹת וְכָל הַבְּלָבוּלִים בְּלֵם הֵם בְּחִינַת חֲרַפַּת לֵב, עָרְלַת לֵב, שְׁבִירַת לֵב, כִּי הֵם מַחְרְפִין וּמְבִיזִין וְשׁוֹכְרִין לַבּוֹ שֶׁל אָדָם. וּמַחְמַת שֶׁעַל יְדֵי הַדְּבוֹר שֶׁל הַתַּפְלָה רוֹצֵה לְבַטְּלֵם כַּנִּזְכָּר עַל בֶּן הֵם מִתְגַּבְּרִין אִזִּי בְּיֹתֵר כְּדָרְךָ כָּל הַנְּחַלְמִים זֶה עִם זֶה שֶׁכְּשָׂבָא צַד אֶחָד לְבַטְּלֵם אֶת חֲבֵרוֹ, אִזִּי מִתְעוֹרֵר חֲבֵרוֹ וּמִתְגַּבֵּר יוֹתֵר וְיֹתֵר כְּכָל כַּחוֹתָיו וְחִילוֹתָיו מַחְמַת שְׁרוּאָה שְׁרוּצִים לְהַעֲבִירוֹ וּלְבַטְּלוֹ לְגַמְרֵי, עַל בֶּן בְּשַׁעַת הַתַּפְלָה הוּא מְלַחֲמָה גְּדוּלָה.

ליקוטי הלכות נשיאת כפיים ד' ב

עמוד זה לע"נ ר' מיכאל ב"ר יוסף בער קליין ז"ל
לא השאיר זש"ק נא ללמוד לעילוי נשמתו

מְבַטְלִין כָּל הַפְּחָדִים וְהִירָאוֹת הַנְּפוּלוֹת

עקר האבלות הוא להתאבל על מעשיו שעשה שהם גרמו חרבן בית המקדש, כי כל מי שלא נבנה בית המקדש בימיו כאלו נחרב בימיו, כמו שאמרו רז"ל. **וְצָרִיךְ לְהִתְאַבֵּל עַל עֲוֹנוֹתָיו וְלִבְכוֹת עֲלֵיהֶם מְאֹד מְאֹד וְלִשְׁפֹּט אֶת עַצְמוֹ וּלְפַשְׁפֹּשׁ בְּמַעֲשָׂיו וּלְתַקֵּן מַעֲתָה וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה לְבַנֵּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ**, כי כל המתאבל על ירושלים זוכה לראות בשמחתה, כי על ידי האבלות שמתאבל על ירושלים ומפשפש במעשיו ותולה החרבן בעצמו, כי כל אדם לפי חטאיו כן יש לו חלק בכל דור ודור בחרבן בית המקדש. וכן כל אחד כפי מה ששופט את עצמו וזוכה לתקן מעשיו כן יש לו חלק בבנין בית המקדש שיבנה לעתיד במהרה בימינו על ידי תקון המעשים של כל אחד ואחד מישראל.

וְעַקֵּר הַתְּקוּן שֶׁל כָּל הַנֶּ"ל הוּא עַל יְדֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ, כִּי בְּשַׁבַּת אַז עוֹלִין כָּל הִירָאוֹת הַנְּפוּלוֹת שֶׁהֵם כָּל הַדִּינִין וְהַצָּרוֹת הַמְּפַחֲדִין אֶת הָאָדָם, חַס וְשָׁלוֹם, כי בשבת נמתקין ונתבטלין כל הדינים. בבחינת וכל שולטני רוגזין ומארי דינין כלהו ערקין וכו', כי אז אין רשות לשום משחית ומזיק להפחיד לעשות שום דין כלל, כי אז בשבת בטלין כל הדינים שהם בחינת יראות הנפולות, ואז עולה היראה לשרשה שהוא הדעת, כי בשבת אז הוא שלמות הדעת כמובא ששבת הוא בחינת דעת, כי אז עולה היראה לשרש הדעת שעל ידי זה נשלם הדעת כנ"ל. וכמו שכתב רבנו ז"ל. **וְעַל פֶּן עַקֵּר תְּקוּן בְּנֵין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁהוּא עֲלִית הִירָאָה וְכוּ' כִּנֶּ"ל הוּא עַל יְדֵי שַׁבַּת**, כמו שכתוב את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו. כי בשבת נתבטלין כל הדינים וכל היראות הנפולות ואז עולה היראה לשרש הדעת שזהו עקר בחינת בנין בית המקדש כנ"ל:

וזהו בחינת הקדוש על כוס יין בשבת, שכשרוצין לצאת מן ששת ימי החול ולכנס לקדשת שבת להמשיך עלינו קדשת שבת צריכין לקדש על כוס יין, כי כוס יין זה בחינת יראה, בחינת מלכות, וכו'. הינו שבכניסת שבת כשיוצאין מחל לשבת עקר ההתחלה להמשיך קדשת שבת קדש הוא על ידי שתכף בכניסת שבת אנו מרימין כל היראות הנפולות לשרשם שבדעת שנקרא קדש וכו', ואז אומרין הקדוש ומעידין שה' יתברך ברא הכל בששת ימי המעשה ושבת בשבת, שבזה מבטלין כל היראות הנפולות וכל הפחדים, כי ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם, כי מאחר שידעין שהכל ברא ה' יתברך והכל ברשותו מה לי להתירא משום אדון ומשום דבר שבעולם, כי בלתי רשותו מי יוכל לעשות לי דבר, כי הכל ברשותו לבד.

ענינא דיומא

טועמיה

בין המצרים ות"ב

לְקוֹנוֹ לְהִתְאַבֵּל לְהִתְנַחֵם וְלִשְׁמוֹחַ

הַסְטֵרָא אַחְרָא שְׁהִים הָעוֹבְדֵי פּוֹכְבִים וְהַרְשָׁעִים הַמִּתְנַגְּדִים אֶל הַקְּדוּשָׁה, מִתְעוֹדְרִים בְּכָל פְּעַם לְעַקֵּר חַס וְשָׁלוֹם אֶת הַכָּל שְׂרוּצִים לְהַרְסַם עַד הַיְסוּד חַיֵּי וְכוּ', אֲךָ ה' לֹא יַעֲזֹבֵנוּ בְיָדוֹ. כִּי כִּבֵּר יֵשׁ לָנוּ יְסוּד חֲזָק שְׂאֵנוּ בְּנֵי אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב וְכִבֵּר קִבְּלָנוּ אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וְאָנוּ חֲזָקִים בְּאִמּוּנָתֵנוּ הַקְּדוּשָׁה וּמִתְפָּאֲרִים בָּזֶה וְאוֹמְרִים אֲשֶׁרֵינוּ מִה טוֹב חֲלַקְנוּ שְׂאֵנוּ מִשְׂפִּימִים וּמַעֲרִיבִים וּמִיַּחֲדִים שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ פְּעָמִים בְּכָל יוֹם וְכוּ'.

עַל כֵּן כָּל אֶחָד מֵיִשְׂרָאֵל צָרִיךְ לְהַחֲיוֹת אֶת עַצְמוֹ עַל יְדֵי יְסוּד הָאִמּוּנָה שֶׁיֵּשׁ בּוֹ שְׂזֵה עַקֵּר הַיְסוּד שְׁעַל זֶה עוֹמֵד הַכָּל וְכוּ'. כִּי הָעַקֵּר הוּא הַיְסוּד שֶׁל הַקְּדוּשָׁה שֶׁהוּא בְּחִינַת הַמְּקוֹם וְהַיְסוּד שֶׁל הַבַּיִת הַמְּקֻדָּשׁ שְׂמֵצָא דָּוֵד שֶׁהוּא בְּחִינַת מְשִׁיחַ שְׁעַל הַיְסוּד הַזֶּה נִבְּנָה הַבַּיִת הַמְּקֻדָּשׁ פְּעָמִים, וְאֵף עַל פִּי שְׂבַע עוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים הַתְּגַבְּרָה הַסְטֵרָא אַחְרָא וְהִיכְלִי הַתְּמוֹרוֹת שֶׁהַחֲרִיבוּ אֶת הַבַּיִת הַמְּקֻדָּשׁ שְׁתֵּי פְּעָמִים, אֵף עַל פִּי כֵּן לִשְׂוֹא עִמָּלָם, כִּי הַיְסוּד לֹא יִהְרָסוּ בְּשׂוֹם אִפְּן בְּעוֹלָם, כְּמוֹ שְׂכַתוֹב זֹאת מְנוּחָתִי עֲדֵי עַד פֹּה אֵשֵׁב כִּי אוֹיְתִיהָ. וְאֵף עַל פִּי שְׂבֻדָּאֵי הַיָּא צָרָה גְּדוֹלָה וּמְרָה מִה שֶׁהַחֲרִיבוּ אֶת הַבַּיִת הַמְּקֻדָּשׁ, וְצָרִיכִין לְהִתְאַבֵּל וְלִקְוֹנֵן עַל זֶה בְּכָל לַיְלָה בְּחִצּוֹת, אֲבָל אֵף עַל פִּי כֵּן אֵי אִפְשָׁר לְקוֹנֵן כָּל הַיּוֹם, רַק צָרִיכִין לְנַחֵם עַצְמָנוּ כְּמוֹ שְׁנִתְתַּקֵּן בְּתַקְוֵן חֲצוֹת וּבְכָל הַקִּינּוֹת לְסִיִּם בְּדַבְרֵי נְחֻמָּה. כִּי עַל יְדֵי עַצְבוֹת וְקִינּוֹת לְבַד אֵי אִפְשָׁר לְחַיּוֹת, כִּי עַקֵּר הַחַיּוֹת הוּא שְׂמֻחָה בְּנִ"ל:

עַל כֵּן מִי שְׂרוּצָה לְהַשְׁתַּדֵּל בְּתַקְוֵן אַחֲרִיתוֹ, צָרִיךְ לְצַעֵק בְּכָל יוֹם בְּפִרְט בְּחֲצוֹת לַיְלָה עַל עוֹנוֹתָיו שְׂמַעֲפִין בְּנֵן בַּיִת הַמְּקֻדָּשׁ, וְעַקֵּר הַצַּעֲקָה וְהַבְּכִיָּה עַל עֲפֹב וּמְנִיעַת הַשְּׂמֻחָה כְּמוֹ שְׂכַתוֹב שְׂבַת מְשׁוּשׁ לְבָנוּ וְכוּ'. וְצָרִיכִין לְצַעֵק וְלְהַתְפַּלֵּל עַד שֶׁיִּרְחַם ה' יִתְבָּרַךְ עָלֵינוּ וְיִנְחַמְנוּ מֵעַצְבוֹן לְבָנוּ וְיִשְׂמַחֵנוּ בִּישׁוּעָתוֹ בְּמִה שְׂכִבֵּר וְכִינּוּ לְקַבֵּל הַתּוֹרָה וְלְהִתְקַרֵּב לְצִדִּיקֵי אֱמֶת וְלִשְׂמוֹחַ בְּכָל נְקֻדּוֹת הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת שְׂזָכִינוּ כִּבֵּר בְּחַסְדּוֹ וּנְפִלְאוֹתָיו הָרַבִּים, וְהָעַקֵּר בַּיְסוּד הָאִמּוּנָה שֶׁהִיא בְּחִינַת יְסוּד הַבַּיִת הַמְּקֻדָּשׁ שְׂמֵצָא דָּוֵד שֶׁהוּא בְּחִינַת מְשִׁיחַ שְׂזֵה אֵי אִפְשָׁר לְהַרְסַם לְעוֹלָם.

ליקוטי הלכות הודאח ו' סח

עמוד זה לע"נ הרה"ח ר' יחיאל מיכל ז"ל בן הג"ר
יהושע דוד הי"ד דורפמן – נלב"ע ה' אב ת.נ.צ.ב.ה.

לְשׁוֹן רַבְּנוּ ז"ל

טוֹעֲמִיָּה

כמבאר בלשון לעז רמז עמקות פונתו...
(ליקוטי הלכות מילה ד')

אחר שספר רבנו ז"ל את המעשה מבערגיר ועני דבר
וגלה מעט מרמזי המעשה הקדושה והנוראה הזאת
ואמר:

**יִוְדִין הָאֲבִין אֵין מְצָרִים
גִּיהֵאט סִימָנִים וְוֵער דֶּער
גוֹאֵל וְוֵעט זֵיין וְכוּ' און
אוֹיף דַּעם גוֹאֵל וְוֵאס סַע
וְוֵעט קוֹמֵען אֵיז בְּוודֵאֵי
אוֹיף דָּא סִימָנִים**

☞ תרגום ☞

ישראל היה להם סימנים במצרים
פקד פקדתי, מי שיאמר להם זה הלשון, הוא הגואל. והדבר תמוה: מאחר
שידעו כל ישראל מזה, אם כן מהו הסימן? אפשר לא נמסר אלא להזקנים.
וגם על הגואל האחרון בנדיאי יש סימנים

סיפורי מעשיות סוף מעשה י'

טוֹעֲמִיָּה

ההולכים בתורת ה'

א' תנינא - תקעו ממשלה

לֹא מִנַּע רַחֲמֵי מֵהֶם

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה וכו'. ופרש רש"י שמנה כאן כל המקומות שהכעיסו לפניו וכו', הינו כי התוכחה של משה היה תוכחה של חסד, כמו שמבאר בהתורה תקעו תוכחה עין שם, שאמר משה תוכחתו באפן שלא יעורר חס ושלום על ידי תוכחתו הריח רע של המעשים רעים שעשו ויחליש אותם חס ושלום על ידי זה, רק אדרבא, על ידי תוכחתו יחזק אותם ויוסיף ויתן בהם ריח טוב וכו', כמו שמבאר שם.

ועל כן הזכיר כל המקומות שהכעיסו לפניו. 'כל המקומות' דיקא, כי בזה הזכיר להם זכות וחסד, כי הוא קים אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו, כי הוא זכה לאחזו בכסא הכבוד וכו' שעל ידי זה היה בבחינת מקומו של עולם. ועל כן ידע שכל אלו המקומות שהכעיסו בהם לפני המקום ברוך הוא המקומות בעצמן גרמו להם לחטא, כי עברו במדבר מקום נחש שרף ועקרב וצמאון וכו' שהם מקום תקף הקלפות והסטרא אחרא כידוע והיה צריכים ללחם על קלפות קשות ועצומות שהיו במקומות כאלו. וזה גרם להם שפמה פעמים לא יכלו לעמד בנסיון ונכשלו במה שנכשלו. וכמו שאמרו רז"ל על פסוק, וישב ישראל בשטים וכו' שהמקום גרם להם לחטא, כמו שאיתא בזהר הקדוש.

נמצא שבה שהזכיר את המקומות דיקא שהכעיסו לפניו בזה המציא להם זכות בחינת הזכות של ראש השנה שהוא אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו וכו' פנ"ל. וכן סובב והולך כל ספר דברים על קטב זה להזכיר את ישראל כל מה שהכעיסו לפניו ואף על פי כן לא יתיאשו עצמן מן הרחמים לעולם, כי רחמיו לא כלים באשר ראו בעיניהם שאף על פי שעשו את העגל, אף על פי כן לא מנע רחמיו מהם. וכן אחר שאר החטאים היטיב עמם בחסדו עד שהם מוכנים עתה לכנס לארץ ישראל. על כן ידעו לדורות שבכל מה שיעבר עליהם עד ביאת משיח בכלל ובפרט על כל אחד ואחד יהיה איך שיהיה לעולם אל יתיאשו עצמן מן הרחמים.

זמני שבת קודש פרשת דברים

אין לסמוך על הזמנים בצמצום	ירושלים וביתר	בית שמש	בני ברק	מירון וצפת	מודיעין עילית	הר יונה	אומן	ניו יארק
הדלקת הנרות	6:53	6:52	7:10	6:55	7:02	6:54	8:02	7:39
שקיעה ערב שב"ק	7:33	7:32	7:31	7:34	7:32	7:33	8:24	8:01
חצות הלילה	1:57	1:58	1:59	1:59	1:58	1:58	3:03	2:34
עלות השחר	4:42	4:43	4:43	4:38	4:42	4:39	3:50	4:29
עטיפת הטלית	5:07	5:08	5:08	5:03	5:08	5:04	4:29	4:59
נין החמה	6:01	6:02	6:02	5:58	6:01	5:59	5:45	6:02
סוף זמן קר"ש מג"א	8:31	8:32	8:32	8:28	8:31	8:29	8:08	8:31
חצות היום	12:44	12:45	12:46	12:44	12:45	12:44	1:04	1:01
שקיעה שב"ק	7:32	7:31	7:30	7:33	7:31	7:32	8:22	7:59
צאת השבת	8:07	8:08	8:09	8:08	8:08	8:08	9:17	9:11
צאה"ש 72 דק'	8:44	8:43	8:43	8:46	8:43	8:45	9:34	

כללים: הדלה"נ בירושלים ובי"ש מירון והר יונה 40 דק, במודי"ע 30 דק, בב"ב וחו"ל 22 דק. שקיעת החמה בא"י בגובה, באומן ובהו"ל במישור. חצות הלילה שש שעות שוות מצאה"כ בינונים לפי האופק (כ-6.5 מע). עלות השחר (72 ע"פ מע) 16.1 מע. עטיפת הטלית 11.5 מע. ניין החמה במישור כנהוג. סווק"ש מעלוח"ש 16.1 מע' עד צאה"כ בינונים לפי האופק. צאת השבת בצאת כוכבים קטנים (רצוי) 8.5 מע'.

הרוצה ליטול חלק בזכות ההדפסה וההפצה, וכן הרוצה לקבל הגליון

יפנה לטעל. 0548528284 (toameobreslev@gmail.com)

כמו"כ ניתן לתרום ב'נדריים פלוס' שלוחה 2450 עבור 'טועמיה חיים זכו - ברסלב'

לוח הלימודים היומיים לשבוע הבא פרשת ואתחנן

יום ראשון	יום שני	יום שלישי	יום רביעי	יום חמישי	יום שישי	שבת קודש
לו:	לו:	לו:	לח:	לח:	לט:	לט:
י	יא	יב	יג	יד	טו	טז
תה	תז	תט	תיא	תיג	תטו	תיז
מז	מח	מט	נ	נא	נב	נג
דף ב.	דף ב:	דף ג.	ליקו"מ	ליקו"מ	קיצור ליקו"מ	חזרה